

Arrest

nr. 55 550 van 3 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 6 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HALSBERGHE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde geen staatsburgerschap te hebben. Tot 1989 woonde u in uw geboortedorp in Azerbeidzjan. In 1989 bent u met uw echtgenoot C. S. (O.V.X), kinderen, en aanverwanten moeten vluchten gezien de etnische onlusten. Uw schoonouders bleven in K., Rusland. Met uw eigen gezin trok u naar Moskou. Uw echtgenoot regelde daar een tijdelijke verblijfsvergunning die om de drie tot zes maanden diende te worden verlengd. Vanaf 1991 gingen uw kinderen in Moskou naar school. Soms slaagde uw echtgenoot er niet in om de tijdelijke verblijfsvergunning te verlengen. Door de 'Tsjetsjeense oorlog' waren er vaak identiteitscontroles op straat door de politie. Met name uw echtgenoot werd regelmatig opgepakt en na enkele uren tot soms een dag weer vrijgelaten. U had de intentie om het Russisch staatsburgerschap te bekomen. Gezien de wet een continue officiële verblijfsregistratie van minstens drie jaar eiste, en gezien u slechts tijdelijke verblijfsregistraties van drie tot zes maanden

kreeg, was het niet mogelijk aanspraak te maken op het Russisch staatsburgerschap. In 1999 gaf uw echtgenoot alle documenten die de familie had, zijnde sovjetpaspoorten en geboorteaktes, aan een Rus die verklaarde dat hij, tegen betaling, de verblijfsdocumenten in orde kon brengen. Deze persoon heeft de documenten echter nooit teruggegeven. Voortaan had de hele familie geen enkel document meer. Ook u zelf en de andere gezinsleden werden regelmatig door de politie opgepakt omdat u geen documenten had. Na enkele uren werd u telkens vrijgelaten. In 2000 ontvluchtte uw echtgenoot, om reden van de politiecontroles en de afwezigheid van documenten, de Russische Federatie. Hij vroeg op 19 juli 2000 het statuut van vluchteling aan in België. In 2001 voltooiden uw kinderen het secundair onderwijs, maar omdat ze geen documenten hadden, kregen ze geen diploma. In 2004 voegde uw zoon H. zich bij uw echtgenoot in België. In augustus 2004 huwde uw dochter A. in Moskou met een Armeens staatsburger. Het huwelijk werd echter niet geregistreerd. Op 8 december 2005 verlieten uw andere dochter C. A. (O.V.5.855.553) en u zelf de Russische Federatie. Op 10 december 2005 kwam u aan in België waar u samen met uw dochter op 16 december 2005 het statuut van vluchteling aanvroeg bij de Belgische autoriteiten.

U legde ter staving van uw asielmotieven geen documenten neer.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde feiten en motieven als dewelke werden aangehaald door uw echtgenoot C. S. (O.V. 4.983.761). In het kader van zijn asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen, omdat het relaas ongeloofwaardig is. Deze appreciatie werd gemaakt op basis van tegenstrijdigheden en incoherenties.

Allereerst in antwoord op uw verklaring als dat u geen staatsburgerschap heeft, dient erop te worden gewezen dat uit uw verklaringen blijkt dat uw laatste land van gewoonlijk verblijf de Russische Federatie is. U heeft gedurende zestien jaar in dat land gewoond (1989-2005). Uw kinderen hebben gedurende tien jaar school gevolgd in Moskou (1991-2001). U had de intentie om het Russisch staatsburgerschap te bekomen (gehoorverslag CGVS, p.10). Uit die vaststellingen volgt dat uw vrees voor vervolging ten aanzien van de Russische Federatie dient te worden afgewogen.

Als vluchtmotief ten aanzien van de Russische Federatie wees u op de onmogelijkheid om verblijfs- of identiteitsdocumenten te bekomen vanwege de Russische autoriteiten (gehoorverslag CGVS, p.11, 13), met als gevolg de frequente arrestaties door de Russische politie om reden van het niet hebben van zulke documenten. Echter werden met name op het punt van verblijfs- en identiteitsdocumenten tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen (Dienst Vreemdelingenzaken, Commissariaat-generaal) en de verklaringen van uw echtgenoot. Zo stelde u dat alle identiteitsdocumenten van uw gezinsleden in 1999 werden ontvreemd door een Rus aan wie uw echtgenoot deze documenten had gegeven gezien deze persoon had verklaard dat hij, tegen betaling, een verblijfsstatuut kon verschaffen. U specificeerde dat de ontvreemde documenten geboorteaktes, sovjetpaspoorten en een huwelijksakte betroffen en dat uw gezinsleden en u sedertdien geen enkel identiteitsdocument overhielden (gehoorverslag CGVS, p.5-6; gehoorverslag DVZ, vraag 41). De verklaringen van uw echtgenoot C. S. en uw dochter op 29 maart 2006 over de identiteitsdocumenten strookten geheel met de uwe (gehoorverslag CGVS C. S. dd. 29.03.2006, p.5; gehoorverslag CGVS C. A., p.5-6; gehoorverslag DVZ, vraag 41). Deze verklaringen zijn echter manifest tegenstrijdig met de verklaringen ter zake van uw echtgenoot in zijn eerdere asielgehoren. Zo had hij eerder nooit enige melding gemaakt van de ontvreemding van documenten door een Rus in 1999. Verder heeft hij in de gehoren dd. 20.11.2003 en 14.10.2004 nog verklaard dat op het ogenblik van gehoor zijns inziens nog meerdere familiedocumenten zich bevonden op het familieadres in Moskou, meer bepaald de geboorteaktes van uw kinderen, uw huwelijksakte, uw paspoort en uw geboorteakte, het diploma secundair onderwijs van uw echtgenoot, diens militair boekje (gehoorverslag CGVS ten gronde dd.14.10.2004, p.4-6; gehoorverslag CGVS dringend beroep dd.20.11.2003, p.4-5). Zijn eigen sovjetpaspoort verklaarde hij nog in zijn bezit te hebben gehad tot tijdens zijn vlucht naar België, die een aanvang had genomen midden juli 2000. Zowel uw echtgenoot als u zelf werden met deze strijdigheid van de onderlinge verklaringen geconfronteerd (gehoorverslag CGVS, p. 15-16; gehoorverslag CGVS C. S. dd.29.03.2006, p.6-7). Noch uw echtgenoot noch u zelf hadden enige verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt een poging tot bedrog aangaande het bezit van verblijfs- of identiteitsdocumenten in de Russische Federatie. Aan deze vaststelling van bedrieglijkheid dient zwaar te worden getild, gezien het ontbreken van verblijfs- of identiteitsdocumenten de kern uitmaakt van de door u verklaarde asielmotieven.

Bijkomend, ter bevestiging van de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven, dient te worden gewezen op de onaannemelijkheid van uw verklaring dat u verklaarde meerdere malen per jaar door de politie in Moskou te zijn opgepakt en opgesloten in telkens hetzelfde politiebureau (gehoorverslag CGVS, p.12-13). Immers wist u geheel niet in welke politieafdeling u dan

werd opgesloten, of in welk stadsdeel van Moskou die politieafdeling lag. U wist niet of er ooit een proces-verbaal u aangaande is opgesteld. Ter verklaring gaf u aan dat u telkens per auto naar die politieafdeling in kwestie werd gevoerd. Voorts meldde u ter verklaring dat het uw broer was die telkens een vrijlating regelde. Gezien de frequentie van uw arrestaties kan echter niet worden aangenomen dat u niet wist waar u werd opgesloten, of dat u niet eens aan uw broer had gevraagd waar u werd opgesloten.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending Internationaal Verdrag van Geneve betreffende de Vluchtelingen en de Staatlozen, ondertekend op 28.06.1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953. Volgens verweerster is verzoekster er niet in geslaagd haar terechte vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag van Geneve betreffende de Vluchtelingen en de Staatloze noch haar vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Verzoekster kan nochtans onmogelijke enige bescherming genieten vanwege enige nationale staat, inclus de Russische Armeense of Azerbeidjaanse, nu ze als staatsloze, geen van deze nationaliteiten houdt. In Moskou (Russische Federatie) werd zij nochtans juist om deze reden verscheidene malen willekeurig aangehouden en opgesloten. Het CGVS kan niet gevolgd worden waar zij ten onrechte van oordeel is dat uit het door verzoekster aangehaalde feitenrelaas, waarvan zij beweerde tegenstrijdigheden weerhoudt, zonder enige feitelijk element uit dit relaas te weerleggen, niet zou blijken dat het leven van verzoekster in gevaar is bij een terugkeer naar de Russische Federatie. Zowel verzoekster als haar familieleden S. C., H. C. en A. C. werden meerdere keren opgepakt, nu zij over geen geldige identiteitspapieren konden beschikken.”

2.1.2. Verzoekster komt in haar betoog niet verder dan te stellen dat de commissaris-generaal tegenstrijdigheden heeft vastgesteld. Verzoeker laat na om concreet de vastgestelde tegenstrijdigheden te bekritisieren.

Verzoekster toont met haar summiere betoog niet aan dat de bestreden beslissing het Internationaal Verdrag van Geneve schendt. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren en steun vinden in het administratief dossier.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Motiveringsgebrek (= inbreuk op de wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsmede inbreuk op de verplichte tot afdoende motivering op grond van het gemeen recht - algemene beginselen van behoorlijk bestuur). De wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplicht de overheid haar werkelijke juridische en feitelijke motieven te vermelden die ten de grondslag liggen aan haar beslissing. Deze overwegingen moeten van dien aard en strekking zijn dat ze de genomen bestuurshandeling schragen (Raad van State nrs. 103.789 en 108.678), quod non in casu. Verweerster blijft zeer vaag in haar motivering en geheel in gebreke aan te tonen waarom de door haar aan verzoekster verweten tegenstrijdigheden in haar verklaringen van dien aard zouden zijn om haar van bedrog te betichten en haar asielmotieven ongeloofwaardig te noemen. De enkele verwijzing naar de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van haar echtgenoot de heer S. C., zijn geenszins van dien aard om de verklaringen van verzoekster als ongeloofwaardig te kwalificeren. De verklaringen van de heer S. C. zijn voor diens rekening en kunnen geenszins vanwege de discrepanties met de verklaringen van verzoekster worden weerhouden als

bewijs van de ongeloofwaardigheid van verzoekster. De beslissing van verweerster is aldus niet afdoende gemotiveerd noch in feite noch in rechte."

2.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Verzoekster stelt dat de motivering zeer vaag zou zijn, maar doet geen enkele poging om de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Een dergelijk verweer volstaat geenszins om aan te tonen dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Waar verzoekster stelt dat de verklaringen van haar echtgenoot (S. C., OV. 4.983.761) voor zijn rekening zijn en geenszins vanwege discrepanties met haar eigen verklaringen kunnen worden weerhouden als bewijs van ongeloofwaardigheid of bedrog, wordt gesteld dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten een geoorloofde methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk verhoor dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld. Ook de vaststelling dat er tegenstrijdigheden zijn in de opeenvolgende verklaringen van verzoeksters echtgenoot keert zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekster zelf, aangezien zij zich baseert op dezelfde vluchtmotieven. Een beroep tegen de beslissing in hoofde van verzoeksters echtgenoot door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen werd verworpen bij beslissing VB/06- 1712/TW161, zodat de motieven van deze beslissing thans niet meer betwist kunnen worden.

De opmerking van verzoekster dat een verwijzing naar tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van haar echtgenoot en die van haarzelf geenszins van aard is om haar verklaringen als ongeloofwaardig te kwalificeren, is geenszins overtuigend. Verzoekster betwist nergens in haar uiteenzetting dat ze haar asielaanvraag steunt op dezelfde feiten als die van haar echtgenoot. Gelet op de ongeloofwaardigheid van de door haar echtgenoot aangehaalde feiten, kon de commissaris-generaal ook ten aanzien van verzoekster op goede gronden besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 2 mei 2005, nr. 144.038).

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van het Zorgvuldigheidsbeginsel - algemene beginselen van behoorlijk bestuur. overschrijding van de redelijke termijn; De asielaanvraag van verzoekster dateert van 16.12.2005. Zowel de processuele en materiële beginselen van behoorlijk bestuur zijn geschonden nu verweerster haar beslissing neemt op 08.03.2010. Verzoekster heeft in het Rijk een familiaal leven opgebouwd samen met haar echtgenoot de Heer S. C., haar zoon H. C., personen die thans gemachtigd zijn zich in het Rijk te vestigen, en samen met haar dochter A. C. Verweerster heeft als overheidsorgaan de haar toegewezen discretionaire bevoegdheid niet binnen de grenzen van de rechtmatigheid uitgeoefend, gelet op de tijd die is verstreken tussen de asielaanvraag van verzoekster en de bestreden beslissing."

2.3.2. In een derde middel beroept verzoekster zich op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, alsook een overschrijding van de redelijke termijn.

De overschrijding van de redelijke termijn heeft niet tot gevolg dat de asielaanvraag van verzoekster moet worden ingewilligd. Geen enkele wettelijke bepaling of beginsel laat toe een vreemdeling als vluchteling te erkennen omdat zijn asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Ook het feit dat verzoekster een familiaal leven heeft opgebouwd, kan niet tot de erkenning leiden.

Het derde middel is niet gegrond.

2.4.1. Verzoekster voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“Schending art. Verdrag 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (BS 19 augustus 1955 — hierna EVRM). Verzoekster heeft in het Rijk een familiaal leven opgebouwd samen met haar echtgenoot de Heer S. C., haar zoon H. C., personen die thans gemachtigd zijn zich in het Rijk te vestigen, en samen met haar dochter A. C., is de bestreden beslissing van verweerster een manifeste inbreuk en schending van het recht van verzoekster op eerbiediging van haar privé-, familie- en gezinsleven, zoals beschermd door art. 8 EVRM, gelet op het feit dat zelfs maar een tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied de zekerheid met zich meebrengt dat verzoekster nooit meer samen met haar gezin voornoemd, op heden samen verblijvend in het Rijk, daar bij duidelijk de intentie uitdrukking zijnde hier voorgoed samen te willen vestigen, zal kunnen verenigd zijn.”

2.4.2. De commissaris-generaal heeft een strikt gebonden, louter declaratieve bevoegdheid en kan zich derhalve slechts uitspreken over de vraag of verzoekster al dan niet beantwoordt aan de vluchtelingencriteria om te worden erkend in de hoedanigheid van vluchteling dan wel aan de criteria van de subsidiaire beschermingsstatus. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zonder daaraan gekoppeld bevel om het grondgebied te verlaten, houdt geen schending in van het desbetreffende artikel.

Het vierde middel is niet gegrond.

De vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden aan de verzoekende partij geweigerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC